

теръ, то азъ, разумъва ся, не ся захващамъ да го оправдавамъ, па даже нъма да зема на себъ си трудътъ да обяснявамъ постъпките му, защото въ тъзи статия азъ нъмамъ работа съ отделни личности. Като зималъ отъ дворътъ пари, Мирабо постъпвалъ като спекулантъ, при което, разумъва ся, величината на паритъ, съответствувала на силата на ораторския му талантъ и на могъщественната му популярностъ. Но за продаване на убъжденията си и за измънна предъ народътъ не може да бжде ни дума. Мирабо отъ начало до края на дъятелността си, останалъ върненъ на себъ си; той никога не е ся повръщаль назадъ, а просто като дошълъ до известна точка, казалъ, че по нататъкъ не тръбда ся върви, казалъ не за това, че е подкупенъ, а за това, че всъкога той считалъ тъзи известна точка за онзи предълъ, на когото тръбва да ся останови.

Този фактъ е важенъ и любопитенъ за насъ за това, защото Мирабо ся явява най даровитъ представителъ, и най голъмо въплощение на онези идеи и стремления, които, като ся издигнали напредъ въ самото начало на революцията, скоро били длъжни да отстъпнатъ мѣстото си на по свѣтли и твърдо обозначени направления. Политическата программа на Мирабо останала неиспълнима не защото той престаналъ да ся ползува отъ доверието на честните граждани, а защото исканията на партийтъ и масситъ, неморенни още отъ революционната борба, тогава били безпредълно широки; тѣхъ не е можала да ги примири, нито да ги удовлетвори никаква